

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **N. H.**

skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 marca 2023 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego

w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt IV Ka 650/22, utrzymującego w

mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 17 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 638/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego N. H. wniósł do Sądu Najwyższego kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt IV Ka 650/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 17 lutego 2022 r., sygn. akt IV K 638/21. Wyrokiem Sądu I instancji N. H. został uznany za winnego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2023, poz. 172 ze zm.; dalej: u.p.n.), za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawieni wolności i karę grzywny oraz czynu z

art. 59 ust. 1 u.p.n., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. Jako karę łączną wymierzono skazanemu 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku. W przedmiocie wstrzymania skarżący powołał się na wagę podniesionych zarzutów, w szczególności możliwość zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), a także nieprawidłową kwalifikację prawną w zakresie czynu przypisanego z art. 56 ust. 3 u.p.n., podnosząc, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby doprowadzić do powstania nieodwracalnych skutków dla skazanego, zwłaszcza biorąc pod uwagę jego dotychczasową niekaralność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma, co do zasady, charakter wyjątkowy, a zatem powinno być stosowane wówczas, gdy ranga zarzutów kasacyjnych i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

W pierwszym z zarzutów kasacji obrońca podnosi zaistnienie w postępowaniu odwoławczym tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wnosząc w tym zakresie także o przeprowadzenie testu niezależności i bezstronności SSO M. J. i SSO P. L.. Zarzut ten – nienależytej obsady Sądu odwoławczego – sam w sobie nie może stanowić podstawy do uwzględnienia wniosku. Należy przypomnieć, że w świetle uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), sam fakt powołania sędziego sądu powszechnego do pełnienia urzędu sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz.

3), nie powoduje, że sędzia ten jest nieuprawniony do orzekania, a orzeczenie wydane z jego udziałem jest automatycznie dotknięte uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Także w świetle uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), „brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Tym samym wskazanie na wystąpienie przyczyny z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie dowodzi jeszcze samo przez się, że realnie ona w tej sprawie wystąpiła. Ta kwestia wymaga pogłębionych rozważań prawnych, co może nastąpić dopiero przy merytorycznym rozpoznaniu wniesionej kasacji. Wobec tego na etapie wstępnej oceny, ograniczonej wyłącznie do badania podstaw uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, nie można uznać, że pierwszy z zarzutów kasacji spełnia przesłankę „oczywistej zasadności” i powinien powodować wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Po wstępnej analizie pozostałych zarzutów kasacyjnych Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że rozpoczęcie wykonywania prawomocnie orzeczonej kary przez skazanego nie doprowadzi do – koniecznych przy wstrzymaniu wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. – nieodwracalnych, wyjątkowo ciężkich skutków dla skazanego. Zarzuty te koncentrują się przede wszystkim wokół, zdaniem skarżącego, błędnej kwalifikacji czynu przypisanego skazanemu w punkcie I wyroku Sądu I instancji oraz przyjęcia, że przedmiotem tego czynu była „znaczna” ilość środka odurzającego. Tym samym obrona nie kwestionuje sprawstwa przestępstwa „narkotykowego”, a jedynie prawidłowość subsumpcji zachowania skazanego pod właściwy przepis ustawy. W uzasadnieniu kasacji obrońca sam wskazuje, że zachowanie skazanego mogło zostać zakwalifikowane jako posiadanie lub udzielanie środków odurzających, lecz nie jako udział w obrocie

takimi środkami (s. 5 i 6 uzasadnienia kasacji). Tymczasem wstrzymanie wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. możliwe jest wtedy, gdy wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.